

staar i Virkeligheden 130 à 160 og, som jeg siger — jeg er overbevist om, at Erfaringen nok skal vise, at jeg faar Ret — hvis vi vedtage Regeringens Forslag, ville Jordemødrene gennemgaaende ikke faa over 130 Kr.; maatte vil der være enkelte Undtagelser, maatte enkelte bestaaende Amts Kommuner ville gaa højere, men ellers vil det blive 130 Kr. Den Medsættelse, der her er Tale om, vil altsaa i Reglen ikke kunne anslaaes til mere end 10 Kr., og Jordemødrene ville i Virkeligheden faa mere ved de andre Endringsforslag. — Der blev fra den høitserede Justitsministers Side, ligesom ogsaa fra den ærede 3de Lænestingsmand for Lite Rreds (B. R. Petersen) henvist til Nyttens af at have Spillerum, hvor Amtsrådene kunde være tilbøjelige til at give noget mere efter de særlige Forhold, saaledes naar det var fattige Egne, eller hvor Befolkningen var lille, — i øvrigt en Bemærkning, som naar den skulde have praktisk Betydning, maatte gaa ud fra, at man maatte vente, at Amtsrådene som det normale vilde vælge de 130 Kr. Jeg tror nu ikke, at denne Betragtning har faa meget paa sig. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at disse Forhold ville komme til at spille nogen Rolle, eller at Amtsrådene ville være tilbøjelige til af de Hensyn, som bleve nævnte, at give mere, og jeg tror heller ikke, at der er nogen særlig Grund dertil. Er det en fattig Egn, ville jo Raarene i det hele være mindre, og naar saa Jordemoderen faar det samme som paa andre Steder og alle de andre Emolumenter, vil hun alligevel være forholdsvis godt stillet. Er der en lille Befolkning, saa er der saa meget mindre at bestille, og de øvrige faste Indtægter og Pengesummer, hun faar, dem faar hun for saa meget mindre Arbejde. Naar der udtales Frygt for, at det Tilfælde skulde indtræffe, at man ikke kunde faa en Jordemoder, saa tror jeg nok, at de 30 Kr. ikke ville gøre Udslaget. Sagen er den, at naar en Distriktsjordemoder kommer paa et daarligt Sted, saa flytter hun, og det er ikke saa vanskeligt. Naar et Distriktsjordemoderembede bliver ledigt, søges det selvfølgelig af forskellige praktiserende Jordemødre, men de bedre Poster søges jo netop ogsaa af en eller anden Distriktsjordemoder, og har hun været flink og udført sin Gerning ordentlig, faar hun i Reglen Embedet. Det er Amtmanden, der besætter Posten, og det skulde være underligt, om han ikke vilde foretrække en, der i Forvejen er Distriktsjordemoder, for de andre Ansøgere. Det er jo ikke saaledes at forstaa, at naar en Jordemoder har taget et Distrikts-

jordemoderembede ude paa en lille Ø, det dermed er fastslaaet, at hun skal blive der. — Jeg tror saaledes ikke, naar man sammenholder det hele, at der er Grund til at lægge saa meget stor Vægt paa den Medsættelse, vi have foreslaaet. Paa den anden Side er det en Selvfølge, at dersom man enten her eller i det andet Ting skulde gaa over til Regeringens Forslag, saa mener jeg heller ikke, at der for os er nogen Grund til at tage os det meget nær, men jeg vil blot accentuere, at det er vor Overbevisning, at Distriktsjordemødrene ingenlunde ville blive daarligere stillede efter Flertallets end efter Regeringens Forslag.

Jeg skal gøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 5. Jeg paaviste, hvorledes det vistnok trænger til en Omændring og ikke kunde bruges, som det er, men det har, man ment, var urigtigt. Jeg tror alligevel, at jeg har Ret, men jeg har selvfølgelig gjort opmærksom derpaa, for at Fejlen i ethvert Tilfælde kan blive rettet, og det er ikke vanskeligt at rette. Men naar der fra et øret Medlems Side blev bemærket, at Flertallets Forslag ligesom ogsaa Regeringens Forslag lider af den samme Mangel, at de ikke faa alle med, saa forholder det sig ikke saaledes, thi der siges, at de, som ikke falde ind under de Klasser, der ere nævnte, betale efter Taksten i den Klasse, hvortil vedkommende nærmest maatte henregnes, og de ville altid kunne sammenstilles med en af disse Samfundsklasser, i hvert Fald al Tid med Sinderster, saa det har i og for sig ikke noget paa sig. Derimod er der den Mangel ved det andet Forslag, at der er Personer, som man vist nok ikke vil have nogen Regel for.

Da ikke flere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingerne.

1) Underændringsforslag under Nr. 2 til Flertallets Endringsforslag under Nr. 1 af Rudsjen:

„120“ forandres til: „220“

forkastedes med 31 Stemmer mod 4.

2) Endringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Flertallet:

§ Litte 1—2 forandres: „af...160“ til: „til 120“, hvorhos Paragraffens sidste Punktum udgaar.

forkastedes med 34 Stemmer mod 8.